

ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΓΚΙΛΜΠΕΡΤ

Συγγραφέας του best seller *EAT PRAY LOVE*

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΤΕ ΤΗ
ΜΑΓΕΙΑ
ΠΟΥ ΚΡΥΒΕΤΑΙ
ΜΕΣΑ ΣΑΣ

Αφήστε την έμπνευση
να υπερνικήσει τους φόβους σας

ΘΑΡΡΟΣ

Κρυμμένος θησαυρός

Ήταν κάποτε ένας άνθρωπος που τον έλεγαν Τζακ Γκίλμπερτ. Δυστυχώς για μένα, δεν ήταν συγγενής μου.

Ο Τζακ Γκίλμπερτ ήταν σπουδαίος ποιητής, αλλά, αν δεν τον έχετε ακουστά, μη στενοχωριέστε. Δεν φταίτε εσείς. Δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ να γίνει γνωστός. Όμως εγώ τον ήξερα και τον αγαπούσα πολύ εκ του μακρόθεν. Επιτρέψτε μου, λοιπόν, να σας μιλήσω γι' αυτόν.

Ο Τζακ Γκίλμπερτ γεννήθηκε στο Πίτσμπουργκ το 1925 και μεγάλωσε μες στον καπνό, τον θόρυβο και τις βιομηχανίες της πόλης. Στα νιάτα του δούλεψε σε εργοστάσια και χαλυβουργεία, αλλά από μικρή ηλικία είχε έφεση στην ποίηση. Ακολούθησε την κλίση του χωρίς δισταγμό. Έγινε ποιητής, όπως άλλοι γίνονται μοναχοί. Υπηρέτησε την ποίηση με ευλάβεια και αγάπη. Ήταν κάτι σαν δέσμευση εφ' όρου ζωής, μια αναζήτηση της θείας χάριτος και της υπέρβασης. Είναι ένας πολύ καλός τρόπος, θαρρώ, για να γίνεις ποιητής. Ή για να γίνεις οτιδήποτε ποθεί η καρδιά σου και σου δίνει ζωή.

Ο Τζακ θα μπορούσε να γίνει διάσημος, αλλά δεν το

επεδίωξε. Είχε το ταλέντο και το χάρισμα να γνωρίσει τη δόξα, αλλά δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ γι' αυτή. Η πρώτη του ποιητική συλλογή, που εκδόθηκε το 1962, κέρδισε το σημαντικό βραβείο Νέων Ποιητών του Γέιλ και προτάθηκε για το Πούλιτζερ. Εκτός αυτού, κέρδισε κοινό και κριτικούς, ένα όχι και ιδιαίτερα εύκολο κατόρθωμα στον σύγχρονο κόσμο μας. Είχε κάτι που έλκυε και αιχμαλώτιζε τον κόσμο. Ήταν ωραίος, παθιασμένος, γοητευτικός και ευφυής πάνω στη σκηνή. Μαγνήτιζε τις γυναίκες και οι άντρες ήθελαν να του μοιάσουν. Είχε φωτογραφηθεί για τη *Vogue* και έδειχνε υπέροχος και απέπνεε κάτι ρομαντικό. Οι άνθρωποι ξετρελαίνονταν για δαύτον. Θα μπορούσε να ήταν ροκ σταρ.

Αντ' αυτού, εξαφανίστηκε. Δεν ήθελε όλη αυτή η φασαρία να τον αποσπά από το γράψιμό του. Αργότερα ανέφερε ότι η φήμη τον έκανε να βαριέται – όχι επειδή ήταν κάτι ανήθικο ή διεφθαρμένο, απλώς επειδή επρόκειτο για το ίδιο πράγμα που επαναλαμβανόταν ξανά και ξανά. Εκείνος όμως αναζητούσε κάτι με μεγαλύτερη ουσία και νόημα, κάτι διαφορετικό. Έτσι, τα εγκατέλειψε όλα και πήγε να ζήσει στην Ευρώπη, όπου έμεινε είκοσι χρόνια. Έζησε για λίγο στην Ιταλία, στη Δανία, αλλά τον περισσότερο καιρό έμεινε στην καλύβα ενός βοσκού σε μια βουνοκορφή, στην Ελλάδα. Από εκεί μελετούσε τα αιώνια μυστήρια, παρακολούθουσε το φως να αλλάζει και έγραφε τα ποιήματά του. Είχε τις ερωτικές ιστορίες του, τις δυσκολίες, τις νίκες του. Ήταν ευτυχισμένος. Κατάφερνε να επιβιώνει κατά κάποιον τρόπο, εξασφαλίζοντας τα προς το ζην αποδώ κι αποκεί. Χρειαζόταν ελάχιστα. Και άφησε να ξεχαστεί το όνομά του.

Μετά από δύο δεκαετίες, ο Τζακ Γκίλμπερτ επανεμφα-

νίστηκε και εξέδωσε άλλη μία ποιητική συλλογή. Και πάλι ο κόσμος της λογοτεχνίας τον ερωτεύτηκε. Και πάλι θα μπορούσε να γίνει διάσημος. Όμως και πάλι εξαφανίστηκε – αυτή τη φορά για δέκα χρόνια. Στο εξής, αυτός θα ήταν ο τρόπος ζωής του: απομόνωση, έκδοση μιας υπέροχης ποιητικής συλλογής και πάλι απομόνωση. Ήταν σαν μια σπάνια ορχιδέα, που ανθοφορούσε κατά αραιά διαστήματα σ' αυτά τα χρόνια. Δεν διαφήμιζε ποτέ τον εαυτό του. (Σε μία από τις λιγοστές συνεντεύξεις που είχε παραχωρήσει, ο Γκίλμπερτ ρωτήθηκε με ποιον τρόπο η απομάκρυνσή του από τον εκδοτικό κόσμο είχε επηρεάσει την καριέρα του. Εκείνος γέλασε και είπε: «Υποθέτω ότι ήταν μοιραία».)

Ξανάκουσα για τον Τζακ Γκίλμπερτ όταν, προς το τέλος της ζωής του, επέστρεψε στην Αμερική και –για λόγους που δεν θα μάθω ποτέ– πήρε μια προσωρινή θέση δασκάλου στο τμήμα δημιουργικής γραφής του Πανεπιστημίου του Τενεσί, στο Νόξβιλ. Την επόμενη χρονιά, το 2005, έτυχε να πάρω ακριβώς την ίδια δουλειά. (Στο πανεπιστήμιο, άρχισαν να αποκαλούν, αστειευόμενοι, τη θέση «η έδρα των Γκίλμπερτ»). Βρήκα τα βιβλία του Τζακ Γκίλμπερτ στο γραφείο μου, το γραφείο που χρησιμοποιούσε κι εκείνος. Το δωμάτιο διατηρούσε, θαρρείς, τη ζεστασιά της παρουσίας του. Διάβασα τα ποιήματά του και συγκλονίστηκα από το μεγαλείο τους και από το γεγονός ότι ο τρόπος γραφής του μου θύμιζε τον Ουίτμαν. («Πρέπει να πάρουμε το ρίσκο να χαρούμε» έγραφε. «Πρέπει με πείσμα ν' αποδεχτούμε την ευτυχία μας στο ανελέητο καμίνι αυτού του κόσμου»).

Εκείνος κι εγώ είχαμε το ίδιο επίθετο, είχαμε την ίδια δουλειά, είχαμε εργαστεί στο ίδιο γραφείο, είχαμε διδάξει

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΤΕ ΤΗ ΜΑΓΕΙΑ ΠΟΥ ΚΡΥΒΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΑΣ

τους ίδιους μαθητές και τώρα είχα ερωτευθεί τους στίχους του. Όπως ήταν φυσικό, η περιέργειά μου γι' αυτόν ήταν μεγάλη. Ρώτησα τριγύρω, για να μάθω ποιος ήταν ο Τζακ Γκίλμπερτ.

Οι μαθητές μου είπαν ότι ήταν ο εκπληκτικότερος άνθρωπος που είχαν γνωρίσει ποτέ. Είπαν ότι δεν φαινόταν να είναι «του κόσμου τούτου». Ήταν σαν να ζούσε σε μια κατάσταση διαρκούς έκπληξης και τους ενθάρρυνε να κάνουν το ίδιο. Δεν τους δίδασκε πώς να γράφουν ποίηση, είπαν, αλλά γιατί: για την ευχαρίστηση. Για τη διαρκή ευτυχία. Τους έλεγε ότι έπρεπε να χρησιμοποιήσουν τη δημιουργικότητα ως μέσο για να πολεμήσουν το ανελέητο καμίνι αυτού του κόσμου.

Αλλά πρωτίστως ζητούσε από τους μαθητές του να είναι γενναίοι. Χωρίς γενναιότητα, έλεγε, δεν θα μπορούσαν ποτέ να καταλάβουν το μεγάλο εύρος των δυνατοτήτων τους. Χωρίς γενναιότητα, δεν θα μάθαιναν ποτέ την ουσία του κόσμου τόσο καλά όσο θα έπρεπε. Χωρίς γενναιότητα, οι ζωές τους θα παρέμεναν ασήμαντες – πολύ πιο ασήμαντες από όσο θα ήθελαν, ενδεχομένως.

Δεν γνώρισα ποτέ τον Τζακ Γκίλμπερτ, και πια έχει φύγει – απεβίωσε το 2012. Ίσως έπρεπε να προσπαθήσω να ψάξω να τον βρω και να τον γνωρίσω όσο ζούσε, αλλά η αλήθεια είναι ότι δεν ήθελα να το κάνω (η πείρα με έχει διδάξει να είμαι προσεκτική με τους ήρωές μου· η γνωριμία μαζί τους μπορεί να είναι λίαν απογοητευτική). Όπως και να 'χει, μου άρεσε έτσι όπως τον είχε φτιάξει η φαντασία μου, ως μια πολύ σπουδαία και ισχυρή παρουσία, καμωμένη από ποιήματα και ιστορίες. Είχα μάθει διάφορα για εκείνον, κι

έτσι αποφάσισα να τον γνωρίσω μόνο με αυτόν τον τρόπο – μέσα από τη φαντασία μου. Κι έτσι παραμένει μέχρι σήμερα: ζωντανός ακόμη μέσα μου, σε μια διαδικασία απόλυτα εσωτερική, σχεδόν σαν να τον ονειρεύτηκα.

Πάντως, δεν θα ξεχάσω ποτέ τι είπε ο αληθινός Τζακ Γκίλμπερτ – σε ένα πραγματικό πρόσωπο, με σάρκα και οστά, για την ακρίβεια σε μια ντροπαλή μαθήτριά του Πανεπιστημίου του Τενεσί. Αυτή η νεαρή γυναίκα μου ανέφερε ότι ένα απόγευμα, μετά το μάθημα της ποίησης, ο Τζακ την είχε πάρει παράμερα. Επαίνεσε τη δουλειά της και μετά τη ρώτησε τι ήθελε να κάνει στη ζωή της. Εκείνη, με κάποιο δισταγμό, παραδέχτηκε ότι ήθελε να γίνει συγγραφέας.

Εκείνος χαμογέλασε στην κοπέλα με απέραντη συμπόνια και τη ρώτησε: «Έχεις το θάρρος γι' αυτό; Έχεις το ψυχικό σθένος να φέρεις εις πέρας αυτή τη δουλειά; Οι θησαυροί που είναι κρυμμένοι μέσα σου ευελπιστούν ότι θα πεις το ναι».

Τι σημαίνει δημιουργική ζωή

Αυτό πιστεύω ότι είναι το βασικό ερώτημα γύρω από το οποίο περιστρέφεται η έννοια της δημιουργικής ζωής: «Έχετε το θάρρος να φέρετε στην επιφάνεια τους θησαυρούς που είναι κρυμμένοι μέσα σας;».

Κοιτάζτε, δεν ξέρω τι κρύβεται μέσα σας. Δεν μπορώ να το γνωρίζω. Όμως όλο και κάτι περισσότερο θα ξέρετε εσείς, αφού, όπως υποψιάζομαι, έχετε πιάσει κάποιες εκλάμψεις. Δεν γνωρίζω τις ικανότητές σας, τις προσδοκίες σας, τις λαχτάρεις σας, τα ταλέντα σας. Αλλά σίγουρα κάτι υπέροχο κατοικοεδρεύει εντός σας. Αυτό το λέω με κάθε βεβαιότητα, διότι πιστεύω ότι όλοι αποθηκεύουμε συνεχώς όσο πορευόμαστε στη ζωή κρυμμένους θησαυρούς. Πιστεύω ότι αυτό είναι το παλαιότερο και πλέον γενναιόδωρο παιχνίδι που παίζει το σύμπαν με εμάς τους ανθρώπους, τόσο για τη δική του ψυχαγωγία όσο και για τη δική μας. Το σύμπαν κρύβει μέσα σε όλους μας παράξενα πετράδια και μετά παραμερίζει για να δει αν θα τα βρούμε.

Το κυνήγι της αποκάλυψης αυτών των πετραδιών είναι η δημιουργική ζωή.

Το θάρρος, ώστε να ξεκινήσουμε αυτό το κυνήγι, είναι που ξεχωρίζει μια κοινή ζωή από μια άλλη, πιο γοητευτική.

Τα αναπάντεχα πολλές φορές αποτελέσματα αυτού του κυνηγιού είναι αυτό που αποκαλώ «Μεγάλη Μαγεία».

Μια γεμάτη ζωή

Όταν μιλώ για μια «δημιουργική ζωή», πρέπει να καταλάβετε ότι δεν αναφέρομαι σε μια ζωή που είναι επαγγελματικά ή αποκλειστικά αφιερωμένη στις τέχνες. Δεν λέω ότι πρέπει να γίνετε ένας ποιητής που ζει σε μια βουνοκορφή της Ελλάδας, ότι πρέπει να παίζετε στο Κάρνεγκι Χολ ή ότι πρέπει να κερδίσετε τον Χρυσό Φοίνικα στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου των Καννών. (Αλλά αν θέλετε να κάνετε μια προσπάθεια για να επιτύχετε κάτι από τα παραπάνω, εμπρός, να το τολμήσετε, φυσικά. Μ' αρέσει να βλέπω ανθρώπους να τολμούν.) Όχι, όταν αναφέρομαι στη «δημιουργική ζωή», μιλάω με την ευρεία έννοια του όρου. Μιλώ για μια ζωή που διέπεται από την περιέργεια περισσότερο παρά από τον φόβο.

Ένα από τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα δημιουργικής ζωής που έχω δει τα τελευταία χρόνια, για παράδειγμα, είναι αυτό της φίλης μου, της Σούζαν, που ασχολήθηκε με το καλλιτεχνικό πατινάζ όταν ήταν σαράντα ετών. Για να είμαι ακριβής, ήξερε ήδη να πατινάρει. Είχε λάβει μέρος σε αγώνες καλλιτεχνικού πατινάζ όταν ήταν μικρή και αγαπούσε πολύ αυτό το άθλημα. Το παράτησε όμως κατά την εφηβεία, όταν έγινε σαφές ότι δεν είχε αρκετό ταλέντο για να γίνει πρωταθλήτρια. (Παρεμπιπτόντως ωραία εφηβεία! Οι «ταλαντούχοι» οδηγούνται επισήμως εκτός του κοπαδιού, κι όλο το βάρος των δημιουργικών ονείρων της κοινωνίας εναποτίθεται στους λεπτούς ώμους μερικών

επιλεγμένων ψυχών, καταδικάζοντας τις υπόλοιπες σε μια κοινή, ανέμπνευστη ζωή! Τι σύστημα...)

Για το υπόλοιπο τέταρτο του αιώνα, η φίλη μου η Σούζαν δεν έκανε πατινάζ – γιατί να μπει στον κόπο, αφού δεν μπορείς να είσαι ο καλύτερος; Ύστερα έκλεισε τα σαράντα. Δεν είχε καθόλου ενέργεια. Ήταν μες στο άγχος. Ήταν μελαγχολική και θλιμμένη. Έψαξε τότε βαθιά στην ψυχή της, όπως κάνουμε όλοι στα γενέθλιά μας όταν περάσουν τα χρόνια. Αναρωτήθηκε πότε ήταν η τελευταία φορά που είχε νιώσει αληθινά ανάλαφρη, χαρούμενη και –ναι– πραγματικά δημιουργική. Σοκαρισμένη, συνειδητοποίησε ότι είχε πολλές δεκαετίες να νιώσει έτσι. Στην πραγματικότητα, η τελευταία φορά που είχε βιώσει ένα τέτοιο συναίσθημα ήταν ως έφηβη, τότε που έκανε ακόμα καλλιτεχνικό πατινάζ. Τρόμαξε όταν ανακάλυψε ότι είχε αρνηθεί στον εαυτό της τόσο καιρό τον παλιό σκοπό της ζωής της. Ήταν περίεργη να δει αν ακόμη το αγαπούσε.

Υπέκυψε, λοιπόν, στην περιέργειά της. Αγόρασε πέδιλα, βρήκε ένα παγοδρόμιο, προσέλαβε έναν προπονητή. Αγνόησε τη φωνή μέσα της που της έλεγε ότι υπερτιμούσε τον εαυτό της και ότι ήταν πέρα από κάθε λογική το να κάνει αυτή την τρέλα. Έπνιξε τις αποθαρρυντικές φωνές μέσα της, που της έλεγαν ότι ήταν η μοναδική μεσόκοπη γυναίκα πάνω στον πάγο, δίπλα σε όλα εκείνα τα μικρά, αέρινα εννιάχρονα κοριτσάκια.

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΤΕ ΤΗ ΜΑΓΕΙΑ ΠΟΥ ΚΡΥΒΕΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΑΣ

Τολμήστε να φέρετε στην επιφάνεια τους θησαυρούς
που είναι κρυμμένοι μέσα σας!

- ★ Φοβάστε ότι δεν έχετε κανένα ταλέντο;
- ★ Φοβάστε ότι θα σας απορρίψουν ή ότι θα σας κρίνουν;
- ★ Φοβάστε ότι τα όνειρά σας δεν είναι πραγματοποιήσιμα;

Η Ελίζαμπεθ Γκίλμπερτ έχει εμπνεύσει εκατομμύρια αναγνώστες σε ολόκληρο τον κόσμο με τα βιβλία της. Αυτή τη φορά η αγαπημένη συγγραφέας μοιράζεται τη σοφία της όσον αφορά τη δημιουργικότητα, καταρρίπτοντας τις αντιλήψεις γύρω από το μυστήριο και τους φόβους που περιβάλλουν αυτή τη διαδικασία. Και δείχνει σε όλους πόσο εύκολο είναι να βιώσουμε μια γεμάτη και δημιουργική ζωή.

Με ιστορίες τόσο από τη δική της ζωή όσο και από εκείνες φίλων της και ανθρώπων που την έχουν εμπνεύσει, καθώς και με πρακτικές συμβουλές η συγγραφέας μάς προκαλεί να ενδώσουμε στην περιέργειά μας και να αδράξουμε αυτό που αγαπάμε πιο πολύ, ξεπερνώντας τους δισταγμούς μας.

*Ακολουθήστε το όνειρό σας και ξεκινήστε
για ένα μαγικό ταξίδι εξερεύνησης, γεμάτο θαύματα
και απρόσμενες χαρές!*

 www.elizabethgilbert.com

 @GilbertLiz

 elizabeth_gilbert_writer

 @GilbertLiz

  YouTube
www.minoas.gr

9 786180 217360
ISBN 978-618-02-1736-0

ΚΩΔ. 32268